

TK

Vztahy

Tajemství, které mě tíží

Přišel za mnou manžel mojí nejlepší kamarádky. A svěřil mi tajemství, které jsem znát nechtěla!

Vždycky jsem si myslela, že moje kamarádka Lucie má to nejkrásnější manželství, jaké jen může být. Vladimír se mi jevil jako ten nejlepší muž mezi muži a někdy jsem Lucii tak trochu záviděla. Přejícně, ale záviděla!

Vladimír byl pracovitý, veselý, uměl vydělat peníze, rodina byla na prvním místě a ještě k tomu i dobře vypadal. Mluvili o sobě s láskou, dívali se na sebe s láskou - a to i po pětadvaceti letech manželství.

A pak Vladimír onemocněl. Zákeřná rakovina si pomalu, ale jistě ukrajovala z jeho života. Podstoupil několik operací, zničující chemoterapii.

Ale rakovina zvítězila. Vladimír umíral. Paliativní péče, tedy léky proti bolesti, jen zmírňovaly stupňující se utrpení.

Poslední týdny života chtěl Vladimír strávit doma, s Lucií, s pohledem na zahradu. Lucie o něj obětavě a s láskou pečovala. Pomáhala jsem, co mi síly stačily, protože jsem Lucii a Vladimíra měla moc ráda. Bylo pro všechny velmi těžké. Lucie v sobě do poslední chvíle hýčkala nadějí na zázrak, ale ten se nestal. Vladimír se smířil se smrtí, na rozdíl od Lucie. Dával do pořádku své „věci poslední“, jak sám říkal, a Lucie se hroutila v návalech pláče.

Pokud mu to síly ještě dovolovaly, vydával se Vladimír na krátké procházky. A jedno odpoledne se zastavil u mě. Pomalou chůzí prošel do zahrádky. V ruce nesl docela velkou papírovou krabici.

„Mám k tobě velkou prosbu, Vilmo. Můžeme jít do kuchyně?“ A tak jsme šli. Posadili jsme se, já uvařila čaj a Vladimír mi začal vyprávět svůj příběh.

Příběh o lásce k jiné ženě. „Ten vztah trval skoro patnáct let. Životní láska. Vdaná. Nechtěli jsme se rozvádět, ubližovat svým blízkým, kteří na tom nenesli žádnou vinu. Scházeli jsme se tajně a psali si dopisy. Mám je tady v téhle krabici. Nechci, aby je Lucie po mojí smrti našla, nechci, aby se o mém vztahu dozvěděla. Ale nemám sílu je spálit! Proto jsem tě přišel poprosit, zda bys to po mojí smrti neudělala za mě.“

Mlčky jsem na Vladimíra zírала. Dozvěděla jsem se tajemství, které jsem vůbec znát nechtěla! A k tomu úkol spálit milostné dopisy. Vůbec nevím, jak se s tím vypořádat! Tíží mě to, taky proto o tom aspoň píšu. Tenhle dopis je taková moje „vrba“...

Vilma

Zaznamenala Dagmar Morenová

TK – Vztahy – Tajemství, které mne tíží

Názor psychologa

Milá Vilmo, to tajemství evidentně netížilo jenom vás. Vladimír patřil mezi muže, jimž by se přičilo ubližovat bližním nejen během života, ale i po něm. Proč by se za pár týdnů musela jeho žena srovnávat s poznáním, že pro manžela dlouhou dobu nebyla tou jedinou?! Všichni přitom víme, že něco podobného se přihodit může. Jen za málokoho bychom mohli dát ruku do ohně s tím, že není možné, aby se zamiloval do nějaké „externistky“. Zásadní potíží nespočívá v tom, že se mu to přihodí, ale v tom, jak s tou situací naloží. Nikoli samotná zamilovanost, ale boření mostů, likvidace minimálně jednoho, často i dvou manželství, nové začátky, děti mající náhle několik maminek a tatínků, jakož i babiček a dědečků, v tom tkví škodlivost podobných situací. „Externí“ partner stojí v pozadí většiny rozpadů dnešních rodin; zvláště muži iniciují rozvod téměř bezvýhradně pouze tehdy, když je to táhne k někomu jinému. Zkuste se řídit tvrzením naší nejznámější spisovatelky. Nejen drobty patří ohníčku, doprovodit by je mohla i Vladimírova milostná psaníčka. Z radosti, že jste to zvládla, si pak můžete tu a tam pro pírkou před plot skočit.

PhDr. Petr Šmolka